Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 26ης Οκτωβρίου 2012*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν με σκοπό την πρόληψη της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Προσφυγή ακυρώσεως — Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Στην υπόθεση T-53/12,

CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd, με έδρα τη Σινγκαπούρη (Σινγκαπούρη), εκπροσωπούμενη από τους S. Drury, solicitor, K. Αδαμαντόπουλο και J. Cornelis, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους B. Driessen και V. Piessevaux,

καθού,

με αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11), και του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1), στο μέτρο που αφορούν την προσφεύγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová (εισηγήτρια), πρόεδρο, K. Jürimäe και M. van der Woude, δικαστές,

γραμματέας: N. Rosner, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Ιουλίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd, είναι σινγκαπουριανή εταιρία που δραστηριοποιείται, μεταξύ άλλων, ως ναυτιλιακός πράκτορας.

2 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων για την άσκηση πιέσεως στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν, προκειμένου να παύσει η τελευταία τις πυρηνικές δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο εξαπλώσεως ή αναπτύξεως φορέων πυρηνικών όπλων.

3 Το όνομα της προσφεύγουσας περιελήφθη στον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1), μέσω του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11).

4 Η εγγραφή αυτή είχε ως συνέπεια τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010.

5 Στον βαθμό που αφορά την προσφεύγουσα, ο εκτελεστικός κανονισμός 1245/2011 έχει την εξής αιτιολογία:

«Εταιρία-προπέτασμα της [Islamic Republic of Iran Shipping Lines (IRISL)], η οποία τελεί υπό την κυριότητα ή τον έλεγχο αυτής.»

6 Με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011, το οποίο η προσφεύγουσα αναφέρει ότι παρέλαβε στις 13 Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης την πληροφόρησε ότι το όνομά της είχε περιληφθεί στον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010.

7 Με έγγραφο της 15ης Δεκεμβρίου 2011 η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να της διαβιβάσει κάθε κρίσιμο έγγραφο αναφορικά με όσα περί αυτής διαλαμβάνει ο εκτελεστικός κανονισμός 1245/2011. Το Συμβούλιο βεβαίωσε ότι παρέλαβε το έγγραφο αυτό στις 19 Δεκεμβρίου 2011.

8 Με έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 2011 η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την απόφαση περί εγγραφής της στον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010.

9 Στις 19 Ιανουαρίου 2012 η προσφεύγουσα απέστειλε στο Συμβούλιο τηλεομοιοτυπία με την οποία του ζητούσε διευκρινίσεις αναφορικά με τις προθεσμίες εξετάσεως των αιτήσεων που περιλαμβάνονταν στα έγγραφά της από 15 και 19 Δεκεμβρίου 2011. Το Συμβούλιο βεβαίωσε ότι παρέλαβε την τηλεομοιοτυπία με ηλεκτρονικό μήνυμα της ίδιας ημέρας.

10 Με έγγραφο της 23ης Μαρτίου 2012, το Συμβούλιο απάντησε στα από 15 και 19 Δεκεμβρίου 2011 έγγραφα της προσφεύγουσας αναφέροντας ότι, κατόπιν επανεξετάσεως, απέρριπτε το αίτημα της προσφεύγουσας περί διαγραφής του ονόματός της από τον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Διευκρίνισε, σχετικώς, ότι, εάν η προσφεύγουσα δεν τελούσε πράγματι υπό την κυριότητα της Islamic Republic of Iran Shipping Lines (IRISL), είχε χρησιμοποιηθεί από την τελευταία ως εταιρία-προπέτασμα για την πραγματοποίηση πληρωμών εις όφελος μιας άλλης εταιρίας την οποία αφορούσαν τα περιοριστικά μέτρα, της P., η οποία, με τη σειρά της, ενεργούσε για λογαριασμό της IRISL στη Μέση Ανατολή. Το Συμβούλιο διευκρίνισε, εξάλλου, ότι σκόπευε να προβεί σε σχετική τροποποίηση της αιτιολογίας του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 αναφορικά με την προσφεύγουσα.

11 Μετά την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 από τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 88, σ. 1), το όνομα της προσφεύγουσας περιελήφθη από το Συμβούλιο στον κατάλογο του παραρτήματος IX του τελευταίου κανονισμού. Κατά συνέπεια, τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι της προσφεύγουσας είναι πλέον δεσμευμένα δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού. Η αιτιολογία που προβλήθηκε αναφορικά με την προσφεύγουσα είναι πανομοιότυπη με εκείνη που παρατέθηκε στον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Φεβρουαρίου 2012 η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

13 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε την ίδια ημέρα στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτημα εκδικάσεως με την ταχεία διαδικασία, δυνάμει του άρθρου 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Με απόφαση της 8ης Μαρτίου 2012, το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) έκανε δεκτό το αίτημα αυτό.

14 Το υπόμνημα αντικρούσεως του Συμβουλίου κατατέθηκε στις 26 Μαρτίου 2012.

15 Στις 26 Απριλίου 2012 το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε από τους διάδικους να παράσχουν διευκρινίσεις αναφορικά με τους δεσμούς μεταξύ της προσφεύγουσας, της IRISL και της P. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στο αίτημα αυτό εντός της προθεσμίας που έταξε το Γενικό Δικαστήριο.

16 Στις 16 Μαΐου 2012 το Συμβούλιο κατέθεσε στο Γενικό Δικαστήριο συμπληρωματικές παρατηρήσεις στις οποίες ισχυρίσθηκε ότι η προσφεύγουσα είχε λάβει ή πραγματοποιήσει πληρωμές που αφορούσαν εταιρίες συνδεόμενες με την IRISL, ήτοι τις I., K., O. και C., με σκοπό την αποφυγή των συνεπειών των περιοριστικών μέτρων που αφορούσαν την IRISL.

17 Η προσφεύγουσα υπέβαλε παρατηρήσεις επί των ισχυρισμών αυτών με έγγραφο της 6ης Ιουνίου 2012.

18 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 11ης Ιουλίου 2012.

19 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει, με άμεση ισχύ, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1245/2011 και τον κανονισμό 961/2010 στο μέτρο που αφορούν την εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010,

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

20 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της ζητώντας επίσης την ακύρωση του κανονισμού 267/2012 στο μέτρο που αφορά την εγγραφή του ονόματός της στο παράρτημα IX του κανονισμού αυτού.

21 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

22 Η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους που αντλούνται, πρώτον, από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τους υποτιθέμενους δεσμούς με την IRISL, δεύτερον, από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και, τρίτον, από προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας και του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Ζητεί, επιπλέον, να έχει η ενδεχόμενη ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων άμεσο αποτέλεσμα.

23 Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, προκαταρκτικώς, πρέπει να εξετασθεί το παραδεκτό της εκ μέρους της προσφεύγουσας προσαρμογής των αιτημάτων.

Επί του παραδεκτού της προσαρμογής των αιτημάτων της προσφεύγουσας

24 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 11 ανωτέρω, κατόπιν της ασκήσεως της προσφυγής, ο κανονισμός 961/2010, όπως τροποποιήθηκε από τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 267/2012. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αρχικά της αιτήματα ούτως ώστε να αφορά η προσφυγή την ακύρωση όλων αυτών των πράξεων (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις). Το Συμβούλιο δήλωσε ότι δεν αντιτίθετο στην προσαρμογή αυτή.

25 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όταν ένας κανονισμός, ο οποίος αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη αντικαθίσταται, διαρκούσης της διαδικασίας, από πράξη με το ίδιο αντικείμενο, η πράξη αυτή πρέπει να θεωρηθεί ως νέο στοιχείο που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του. Πράγματι, θα ήταν αντίθετο προς τις αρχές της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και της οικονομίας της δίκης να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να ασκήσει νέα προσφυγή. Επιπροσθέτως, θα ήταν άδικο να έχει το καθού κοινοτικό όργανο τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η ενώπιον του δικαστή της Ένωσης ασκηθείσα προσφυγή κατά πράξεως, να προσαρμόζει την προσβαλλομένη πράξη ή να την αντικαθιστά με άλλη και να επικαλείται κατά τη δίκη αυτήν την τροποποίηση ή την αντικατάσταση για να στερήσει από τον αντίδικο τη δυνατότητα να εκτείνει τα αρχικά του αιτήματα και τους λόγους ακυρώσεως στη μεταγενέστερη πράξη ή να αναπτύξει συμπληρωματικά αιτήματα και λόγους κατά της πράξεως αυτής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2008, T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3019, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Σε ό,τι αφορά την προθεσμία εντός της οποίας χωρεί τέτοια προσαρμογή των αιτημάτων, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 263, παράγραφος 6, ΣΛΕΕ, δίμηνη προθεσμία εφαρμόζεται, κατ' αρχήν, τόσο όταν η προσφυγή ακυρώσεως μιας πράξεως ασκήθηκε μέσω εισαγωγικού δίκης εγγράφου όσο και όταν, στο πλαίσιο εκκρεμούς δίκης, ασκήθηκε μέσω αιτήσεως περί προσαρμογής του αιτήματος να ακυρωθεί μια προγενέστερη πράξη, η οποία καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από την επίμαχη πράξη.

27 Συγκεκριμένα, η λύση αυτή δικαιολογείται από το γεγονός ότι οι κανόνες περί των προθεσμιών των ενδίκων βοηθημάτων είναι δημοσίας τάξεως και πρέπει να εφαρμόζονται από τον δικαστή κατά τρόπον που να κατοχυρώνονται η ασφάλεια δικαίου και η ισότητα των πολιτών ενώπιον του νόμου (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Ιανουαρίου 2007, C-229/05 P, PKK και KNK κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-439, σκέψη 101), αποφευγομένης κάθε δυσμενούς διακρίσεως ή αυθαίρετης μεταχειρίσεως κατά την απονομή της δικαιοσύνης (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 1987, 152/85, Misset κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 223, σκέψη 11).

28 Ωστόσο, κατ' εξαίρεση από την αρχή αυτή, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι η εν λόγω προθεσμία δεν έχει εφαρμογή, στο πλαίσιο εκκρεμούς δίκης, όταν, αφενός, η επίμαχη πράξη και η πράξη που αυτή καταργεί και αντικαθιστά έχουν, έναντι του ενδιαφερομένου, το ίδιο αντικείμενο, στηρίζονται,

ουσιαστικώς, στην ίδια αιτιολογία και έχουν, ουσιαστικώς, πανομοιότυπο περιεχόμενο, διαφοροποιούμενες μεταξύ τους μόνον από το αντίστοιχο πεδίο εφαρμογής ratione temporis, και, αφετέρου, η αίτηση προσαρμογής του αιτήματος δεν στηρίζεται σε κάποιο ισχυρισμό, πραγματικό γεγονός ή αποδεικτικό στοιχείο εκτός από την ίδια την έκδοση της επίμαχης πράξεως η οποία καταργεί και αντικαθιστά την προγενέστερη πράξη.

29 Σε τέτοια περίπτωση, δεδομένου ότι στο αντικείμενο και στο πλαίσιο της διαφοράς, όπως αυτά καθορίστηκαν με την αρχική προσφυγή, δεν επήλθε άλλη τροποποίηση εκτός από εκείνη η οποία αφορά τη χρονική διάσταση της διαφοράς, ουδόλως θίγεται η ασφάλεια δικαίου από το γεγονός ότι η αίτηση προσαρμογής του αιτήματος υποβλήθηκε μετά την πάροδο της σχετικής δίμηνης προθεσμίας.

30 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι, υπό τις περιστάσεις που παρατέθηκαν στη σκέψη 28 ανωτέρω, ένας προσφεύγων μπορεί παραδεκτώς να προσαρμόσει τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του, ακόμα και στην περίπτωση που η προσαρμογή επιχειρήθηκε μετά την εκπνοή της δίμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 263, παράγραφος 6, ΣΛΕΕ.

31 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι πληρούνται όλοι οι όροι της σκέψεως 28 ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα δύναται παραδεκτώς να ζητήσει την ακύρωση του κανονισμού 267/2012, στο μέτρο που αφορά την εγγραφή της στον κατάλογο του παραρτήματος IX του εν λόγω κανονισμού.

Επί της ουσίας

32 Το Γενικό Δικαστήριο φρονεί ότι πρέπει, κατ' αρχάς, να εξετάσει τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

33 Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η λήψη των περιοριστικών μέτρων που την αφορούν δεν αιτιολογήθηκε επαρκώς κατά νόμο από το Συμβούλιο. Συγκεκριμένα, οι ισχυρισμοί κατά τους οποίους τελεί υπό την κυριότητα ή τον έλεγχο της IRISL δεν αποτελούν παρά απλή μόνον υπενθύμιση του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου και δεν συνιστούν, κατά συνέπεια, ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους βάσει των οποίων το Συμβούλιο έκρινε ότι έπρεπε να της επιβληθούν περιοριστικά μέτρα. Ειδικότερα, το Συμβούλιο δεν διευκρίνισε την φύση της κυριότητας που φέρεται ότι είχε η IRISL ή τη φύση του ελέγχου που φέρεται ότι αυτή ασκούσε στην προσφεύγουσα, ούτε προσκόμισε συμπληρωματικές πληροφορίες αναφορικά με τους λόγους για τους οποίους η προσφεύγουσα ήταν «εταιρία-προπέτασμα» της IRISL.

34 Το Συμβούλιο αντιτάσσει ότι η παρασχεθείσα αιτιολογία είναι επαρκής, δεδομένου, ιδίως, ότι διευκρίνισε τη φύση των δεσμών μεταξύ της προσφεύγουσας και της IRISL, ήτοι το γεγονός ότι χρησιμοποιήθηκε ως εταιρία-προπέτασμα για την πραγματοποίηση πληρωμών στην P.

35 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως βλαπτικής αποφάσεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, και, ειδικότερα εν προκειμένω, στο άρθρο 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010 και στο άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι βάσιμη ή αν είναι ενδεχομένως πλημμελής οπότε μπορεί να αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα να ελέγξει τη νομιμότητα της πράξεως αυτής. Η ως άνω υποχρέωση αιτιολογήσεως συνιστά ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης από την οποία χωρεί παρέκκλιση μόνον για επιτακτικούς λόγους. Ως εκ τούτου, η αιτιολογία πρέπει, κατ' αρχήν, να κοινοποιείται στον ενδιαφερόμενο ταυτόχρονα με τη βλαπτική γι' αυτόν πράξη, καθόσον η έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να καλυφθεί εκ του ότι ο ενδιαφερόμενος πληροφορείται την αιτιολογία της πράξεως κατά τη διαδικασία ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Οκτωβρίου 2009, T-390/08, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. II-3967, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

36 Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο οφείλει να γνωστοποιεί στη θιγόμενη από τα περιοριστικά μέτρα οντότητα τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους κρίνει ότι πρέπει να ληφθούν τα μέτρα αυτά, εκτός αν επιτακτικοί λόγοι αναγόμενοι στην ασφάλεια είτε της Ένωσης είτε των κρατών μελών της ή απορρέοντες από τις διεθνείς σχέσεις της Ένωσης και των κρατών μελών της αποκλείουν τη γνωστοποίηση ορισμένων στοιχείων. Το Συμβούλιο οφείλει, επίσης, να εκθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία, από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση των οικείων μέτρων, και τους λόγους για τους οποίους τα έκρινε επιβεβλημένα (βλ., συναφώς, απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 35 ανωτέρω, σκέψη 81 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

37 Ωστόσο, η αιτιολογία πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της επίμαχης πράξεως και στο πλαίσιο στο οποίο αυτή εκδόθηκε. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, και ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλόμενων λόγων και του συμφέροντος για παροχή εξηγήσεων που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται να προσδιορίζει η αιτιολογία όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που ασκούν επιρροή, καθόσον το ζήτημα της επάρκειας της αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της πράξεως αυτής, αλλά και το πλαίσιό της και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα. Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου (βλ. απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 35 ανωτέρω, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 Εν προκειμένω, όσον αφορά την αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων, αφενός, πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως προβάλλει η προσφεύγουσα, η μνεία ότι τελεί «υπό την κυριότητα ή τον έλεγχο» της IRISL συνιστά επανάληψη μόνον του γράμματος του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 961/2010 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο ε′, του κανονισμού 267/2012, χωρίς οιαδήποτε διευκρίνιση αναφορικά με τη συγκεκριμένη περίπτωση της προσφεύγουσας, ειδικότερα τη φύση της κυριότητας ή του ασκούμενου ελέγχου.

39 Αφετέρου, η μνεία κατά την οποία η προσφεύγουσα είναι «εταιρία-προπέτασμα» της IRISL δεν έχει αυτοτελές περιεχόμενο σε σχέση με εκείνη κατά την οποία τελεί υπό την κυριότητα ή τον έλεγχο της τελευταίας. Πράγματι, καίτοι η έννοια «εταιρία-προπέτασμα» στερείται συγκεκριμένης σημασίας από νομικής απόψεως, χρησιμοποιείται για να περιγράψει, ουσιαστικώς, μια παρένθετη οντότητα, η οποία δημιουργήθηκε για να αποκρύβει την ταυτότητα του αυτουργού ορισμένων μορφών συμπεριφοράς. Προκειμένου, όμως, να μπορεί να χρησιμεύει ως «εταιρία-προπέτασμα» υπό την έννοια αυτή, η παρένθετη οντότητα πρέπει απαραιτήτως να τελεί υπό τον έλεγχο ή την κυριότητα, άμεσα ή έμμεσα, της οντότητας της οποίας οι μορφές συμπεριφοράς πρέπει να αποκρυβούν. Ως εκ τούτου, ο χαρακτηρισμός «εταιρία-προπέτασμα» δεν παρέχει συμπληρωματικές διευκρινίσεις ως προς τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο έλαβε περιοριστικά μέτρα έναντι της προσφεύγουσας.

40 Στο πλαίσιο αυτό, κακώς υποστηρίζει το Συμβούλιο ότι η αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων επιτρέπει στην προσφεύγουσα να κατανοήσει ότι τα περιοριστικά μέτρα της επιβλήθηκαν, είτε επειδή χρησιμοποιήθηκε από την IRISL για την πραγματοποίηση πληρωμών στην P., όπως ανέφερε το Συμβούλιο στο έγγραφο της 23ης Μαρτίου 2012, είτε επειδή έλαβε ή πραγματοποίησε πληρωμές που αφορούσαν τις I., K., O. και C., όπως προέβαλε το Συμβούλιο στις από 16 Μαΐου 2012 παρατηρήσεις του.

41 Πράγματι, πέραν του ότι οι δυο αυτές αιτιολογίες είναι a priori αντιφατικές καθότι δε βασίζονται στις ίδιες πραγματικές περιστάσεις, αφενός, επισημαίνεται ότι στην αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων δεν μνημονεύονται οι P., I., K., O. ή C., ούτε το γεγονός ότι η προσφεύγουσα χρησιμοποιήθηκε από την IRISL για να λαμβάνει ή να πραγματοποιεί πληρωμές.

42 Αφετέρου, οι περιστάσεις που αναφέρει το Συμβούλιο στο έγγραφο της 23ης Μαρτίου 2012 και στις παρατηρήσεις της 16ης Μαΐου 2012, ακόμα και αν ευσταθούν, δεν καταδεικνύουν ότι η προσφεύγουσα τελεί υπό την κυριότητα ή τον έλεγχο της IRISL, ως «εταιρία-προπέτασμα», αλλά μάλλον ότι συνέδραμε την IRISL ή τις συνδεδεμένες με αυτήν οντότητες ώστε να αποφύγουν τις συνέπειες των μέτρων που τις αφορούσαν.

43 Τουτέστιν, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει το Συμβούλιο, από την αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό ότι το Συμβούλιο στηρίχθηκε τις περιστάσεις που παρατίθενται στο έγγραφο της 23ης Μαρτίου 2012 ή στις από 16 Μαΐου 2012 παρατηρήσεις του.

44 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι το Συμβούλιο δεν αιτιολόγησε επαρκώς κατά νόμο τις προσβαλλόμενες πράξεις.

45 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτός ο δεύτερος λόγος και να ακυρωθούν, αφενός, ο εκτελεστικός κανονισμός 1245/2011 και ο κανονισμός 961/2010 στο μέτρο που αφορούν την εγγραφή της προσφεύγουσας στον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 και, αφετέρου, ο κανονισμός 267/2012 στο μέτρο που αφορά την εγγραφή της προσφεύγουσας στον κατάλογο του παραρτήματος IX του εν λόγω κανονισμού, ενώ παρέλκει η εξέταση του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως.

46 Η προσφεύγουσα ζητεί επίσης να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις με άμεση ισχύ.

47 Ως προς τούτο, αφενός, επισημαίνεται ότι ο κανονισμός 961/2010, όπως τροποποιήθηκε από τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, καταργήθηκε από τον κανονισμό 267/2012. Κατά συνέπεια, οι πράξεις αυτές δεν παράγουν πλέον έννομες συνέπειες, με αποτέλεσμα να μην έχει πλέον η προσφεύγουσα συμφέρον να ζητήσει την ακύρωσή τους με άμεση ισχύ. Υπό τις περιστάσεις αυτές, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί του αιτήματός της όσον αφορά τον κανονισμό 961/2010, όπως αυτός τροποποιήθηκε από τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011.

48 Αφετέρου, όσον αφορά τον κανονισμό 267/2012, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 280 ΣΛΕΕ, οι αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου με τις οποίες ακυρώνεται κανονισμός παράγουν αποτελέσματα μόνον από τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως του άρθρου 56, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού ή, εφόσον έχει ασκηθεί αναίρεση εντός της προθεσμίας αυτής, από την απόρριψή της (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 2011, T-316/11, Kadio Morokro κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 38).

49 Ο κανονισμός 267/2012, συμπεριλαμβανομένου του παραρτήματος IX αυτού, έχει, όμως, τη φύση κανονισμού, δεδομένου ότι το άρθρο 51, δεύτερο εδάφιο, αυτού προβλέπει ότι ο εν λόγω κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος, κατ' αντιστοιχία προς τα αποτελέσματα ενός κανονισμού, όπως αυτά προβλέπονται στο άρθρο 288 ΣΛΕΕ (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2011, C-548/09 P, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2011, σ. I-11433, σκέψη 45).

50 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το αίτημα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί όσον αφορά τα αποτελέσματα της ακυρώσεως του κανονισμού 267/2012.

Επί των δικαστικών εξόδων

51 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επιπλέον, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το

Γενικό Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε κατά τα ουσιώδη αιτήματά του, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010, στο μέτρο που αφορούν την εγγραφή της CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd στον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010.

2) Ακυρώνει τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 961/2010, στο μέτρο που αφορά την εγγραφή της CF Sharp Shipping Agencies στον κατάλογο του παραρτήματος IX.

3) Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί του αιτήματος της CF Sharp Shipping Agencies να ακυρωθούν, με άμεση ισχύ, ο κανονισμός 961/2010 και ο εκτελεστικός κανονισμός 1245/2011.

4) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

5) Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Οκτωβρίου 2012.

(υπογραφές)